

καὶ ὅτι πολλοὶ τῶν καθ' ἡμᾶς προόδων θέλουσιν ὑποβληθῇ εἰς σπουδαίαν ἐξέτασιν κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἐκατονταετηρίδα.

Η ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΨΙΑ

κωμωδία εἰς πράξιν μίαν.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 14)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΙΩΑΝΝΗΣ. (πρόθυμος). Ὁ αὐθέντης ζητεῖ τίποτε ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Προχώρησον. Δὲν εὐρίσκεις τὴν ζωὴν πολὺ σκληράν ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ὅχι, αὐθέντα.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Πῶς ! ἡ ζωὴ δὲν σοὶ εἶναι ἀνυπόφορος ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Δὲν ἀντιλέγω εἰς τὸν αὐθέντην· αὐτὸ εἰμπαρεῖ νὰ ἦναι ὅπως λέγει, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸ παρετήρησα.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Δὲν αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σου συντετριμμένον ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Δὲν ἔχω καιρὸν αὐθέντη. Εἶμαι πάρα πολὺ ἐνασχολημένος ὅλην τὴν ἡμέραν.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἀλλὰ τὴν νύκτα, ὅταν δὲν κοιμᾶσαι ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Κοιμῶμαι πάντοτε.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Κοιμᾶσαι ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἀλλὰ ναί, αὐθέντα.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Κοιμᾶται !

ΙΩΑΝΝΗΣ. Χάρis τῷ Θεῷ καὶ τῇ ἐργασίᾳ. Ὅταν ἐργάζεται κανεὶς ἀπὸ τὰς πέντε τὸ πρωῒ ἕως τὰ μεσάνυχτα, δὲν ἔχει καιρὸν νὰ σκέπτηται.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Οὕτω δὲν εὐρίσκεις τὸν ἑαυτὸν σου δυστυχῇ ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἀληθῶς, ὄχι. Ἔχω καλὰ πόδια, καλὸ μῦατι, ἀρκετὴ δουλιὰ, τέλος περισσότερα ἀφ' ὅσα εἰμπαρῶ νὰ φέρω.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἀγαπᾷς τὴν ἐργασίαν ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἐάν δὲν τὴν ἀγαποῦσα τίς ξεύρει ποῦ θὰ ἦμην, μάλιστα ἀποῦ ἔχω τοὺς βραχίονάς μου διὰ μόνην κληρονομίαν !

ΓΚΡΙΜΑΡ. Πρέπει νὰ ἦναι κανεὶς βλαῆς διὰ νὰ περνᾷ καλὰ εἰς κόσμον ὅπου ἔχουν ὅλον ἐνόνους.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Καὶ αἱ ἀγάπες ;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἔχεις ἀγάπες, κύρ Γιάννη ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Καθὼς νομίζω !

ΓΚΡΙΜΑΡ. Καὶ ποῖαι εἶναι, παρακαλῶ ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Εἶναι ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου. Ἀπέθανον, ἀλλ' αὐτὸ δὲν πειράζει, τοὺς συλλογίζομαι, καὶ αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ καὶ μὲ λυπεῖ συγχρόνως. Εἶναι ἡ ἀδελφὴ μου Ἰουλίᾳ ἡ ὁποία . . . ἀλλ' αὐτὸ θὰ τὸ εἶπω ἀργότερον εἰς τὸν αὐθέντην. Εἶναι εἰς τὸ χωριό μου μία θεία καὶ δύο θεοὶ. Πηγαίνω καὶ τοὺς βλέπω μίαν φορὰν τὸ χρόνο, καθὼς εἰξεύρετε. Εἶναι οἱ συμμαθηταί μου. Μερικοὶ εἰν' ἐδῶ, ἄλλοι ἐκεῖ. Δὲν βλέπομεθα συχνά, ἀλλ' ἀδιάφορον, δὲν λησμονοῦμεθα ἕνεκα τούτου. Εἶναι ἡ γρατῖα μας μάγειρος Περνέττη, ἥτις ἐδείχθη τόσο καλὴ δι' ἐμὲ ὅταν ἐμβῆκα εἰς

τὴν ὑπηρεσίαν σας. Εἶναι τὰ ἄλογα τοῦ αὐθέντου ὁ Φλίκ καὶ ὁ Φλόκ, τὰ ὅποια μὲ γνωρίζουν πολὺ καλὰ. Εἶναι ἐπίσης ὁ σκύλος μας Κάστωρ· εἶναι, ἐάν δὲν ἐφοβούμην νὰ δυσαρεστήσω τὸν αὐθέντην . . .

ΓΚΡΙΜΑΡ. Λοιπὸν ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ αὐθέντης, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶναι εἰς τὴν καρδίαν καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Κάστωρ, τὸν Φλίκ καὶ Φλόκ ; Εὐχαριστῶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἄ ! Αὐθέντη, δὲν ἤθελα νὰ εἶπω . . .

ΓΚΡΙΜΑΡ. Καλὰ. Ἀλλὰ τί ἤθελες νὰ μοὶ διηγηθῇς περὶ τῆς ἀδελφῆς σου Ἰουλίας ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. (κατ' ἰδίαν) Ἦλθ' ἡ ὥρα νὰ μιλήσω (ὑψηλοφώνως). Αὐθέντη αὐτὴν μόνον ἔχω, καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἐμὲ μόνον ἔχει. Ἀγαπῶμεθα πολὺ.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τί ἔργον κάμνει ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Εἶναι θαλαμηπόλος τῆς κ. Βίλλιερς, ἡ ὁποία κατοικεῖ . . .

ΓΚΡΙΜΑΡ. Εἰξεύρω. Αὐτὴ ἡ Βίλλιερς εἶναι μία παράξενη.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Δὲν ἀντιλέγω εἰς τὸν αὐθέντην. Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ μου εἶναι τόσο φρόνιμη, τόσο τιμία . . .

ΓΚΡΙΜΑΡ. Διὰ τί μοὶ λέγεις αὐτό ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἐπειδὴ ἐσκέφθημεν ὅτι ἦτο σκληρὸν, ἐνῷ εἴμεθα ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ, νὰ μὴ ζῶμεν μαζὶ ὅταν αὐτὸ εἰμπαροῦσε νὰ γίνῃ.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Καὶ πῶς ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Μάλιστα, αὐθέντη, ἐάν ἠθέλατε νὰ πάρητε τὴν Ἰουλίαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τί ὠραία ιδέα ! Εἶναι ἀρκεταῖς γυναῖκες ἐδῶ.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἀλλὰ μόνον ἡ Περνέττη εἶναι, αὐθέντη.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Εἶναι πάρα πολὺ.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ἐγὴρσε. Λέγει ὅτι ἔχει ἀνάγκη βοήθου καὶ δι' αὐτὸ ἐσκέφθημεν τὴν ἀδελφὴν μου . . .

ΓΚΡΙΜΑΡ. Καθὼς ἐσκέφθητε. Θὰ λάβωμεν δεύτερον ὑπρέτην ἐάν χρειάζεται, ἀλλ' ὄχι ἄλλην γυναῖκα, σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ἀληθῶς, ἡ κυρὰ Ἰουλίᾳ ἐλογόριζε νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμὲ ;

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ὅχι αὐτὴν· τούναντίον, ἤθελε νὰ μὲ ἐμβάσῃ εἰς τὸ σπῆτι τῆς κυρίας τῆς.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Λοιπὸν, πήγαινε !

ΙΩΑΝΝΗΣ. Ὅχι, διότι ἐσυνήθησα νὰ ὑπηρετῶ τὸν αὐθέντην, διότι ἴσως ἄλλος ὑπρέτης δὲν θὰ εἶχε τὴν ὑπομονὴν μου, καὶ διότι ὁ αὐθέντης ἐσυνήθησεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, καὶ διότι . . .

ΓΚΡΙΜΑΡ. Καλὲ τὸν βλέπετε· ἐκεῖ πῶς νομίζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀναγκαῖον ! Ἀλήθεια, ἔχεις δίκαιον, μοὶ ἀξιζεῖς καλλίτερον ἀπὸ κανένα ἄλλον.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Τὸ βλέπετε αὐθέντα.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Εἶσαι ἀδέξιος, ἀνεπιτήδεις, ἀλλὰ δὲν πειράζει.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Τότε ὁ αὐθέντης ἐπιτρέπαι εἰς τὴν Ἰουλίαν ; . . .

ΓΚΡΙΜΑΡ. Διόλου ! διόλου !

ΙΩΑΝΝΗΣ. Εἶναι τόσο χαρίεσσα, ἡ ἀδελφὴ μου,

τόσον καλή, τόσον αξιέραστος! τραγωδεῖ πάντοτε. Θὰ διεσκέδαζε πολὺ τὸ σπῆτι.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Δὲν τὴν χρειάζομαι τὴν διασκεδασίντης.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ αὐτοί, ὁ ΙΑΤΡΟΣ.

ΙΑΤΡΟΣ. ("Ὅστις ἤκουσε τοὺς τελευταίους λόγους). Καὶ ἐν τούτοις ἔχετε μεγάλην ἀνάγκην.

ΙΩΑΝΝΗΣ. (κατ' ἰδίαν). Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί. (ἐξέρχεται).

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἄ! ἰδὼν σας τέλος πάντων. Ἐννομοῖζον ὅτι δὲν θὰ ἔρχεσθε.

ΙΑΤΡΟΣ. Καὶ πῶς δά! Εἶχον διπλοῦν καθήκον σήμερον. Νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν ἀσθενῆ μου καὶ νὰ συγχαρῶ τὸν φίλον μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ. Νὰ μὲ συγχαρῆτε. Διὰ τί; Διότι εἶμαι πλέον γέρον κατὰ ἓν ἔτος; Διότι αὐτὸς ὁ χρόνος, ὁ ἀκούραστος αὐτὸς ὁδοιπόρος, αὐτὸς ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, μοὶ κομίζει νέας ἀθλιότητας;

ΙΑΤΡΟΣ. Σὰς σταματῶ. Ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἐχθρὸς, καὶ τοι θαδίζει. Μὰς θέτει ρυτίδα τινὰ ἐδῶ, λευκὴν τινὰ τρίχα ἐκεῖ· μὰς λαμβάνει τὴν δύναμίν μας, τὴν νεότητά μας, εἰν' ἀληθές. Καὶ ὅμως θὰ εἴχωμεν ἀδίκον, ἐὰν τὸν μετεχειριζόμεθα ὡς κλέπτην. Ἐὰν μὰς ἀφαιρῇ μάταια πλεονεκτήματα, μὰς δίδει....

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τί;

ΙΑΤΡΟΣ. Πείραν καὶ φρόνησιν, ὅπερ δὲν εἶναι καὶ ἀκατάδεκτον.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Βλέπω, ἰατρὲ, ὅτι σήμερον ἔχετε χαρποῖαν ὄψιν ἥτις μὲ εὐχαριστεῖ.

ΙΑΤΡΟΣ. Τοιαύτην ἡμέραν εἶμαι πάντοτε εὐθυμος. Εἶναι πολὺ ὠραία ἡμέρα ἢ πρώτη Ἰανουαρίου.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Δὲν συμφωνῶ. Νομίζω ὅτι, ἐὰν ὑπῆρχεν ἡμέρα καθ' ἣν θὰ κατήργουν τὸ καλανδάριον, ἀκριβῶς αὐτὴ θὰ ἦτο.

ΙΑΤΡΟΣ. (γελῶν). Χά! χά! χά! Πρωτότυπος ἢ ιδέα!

ΓΚΡΙΜΑΡ. Νόστιμη ἡμέρα, δὲν εἰν' ἀλήθεια; Πρὸ τῆς ἡοῦς, θὰ ἐξυπνήσατε ὑπὸ τοῦ τρομεροῦ θορύβου ὅστις γίνεται ὑπὸ τὰ παράθυρα, δηλαδή ὑπὸ τοῦ εὐθύμου ὄχλου τῆς ἀγυρῶν καὶ ἀργῶν. Ὅ,τι μοὶ συνέβη σήμερον, καὶ θέλετε νὰ ἦμαι εὐχαριστημένος!

ΙΑΤΡΟΣ. Ἀτυχῇ! Ἀλλὰ τί μέμφεσθε εἰς τὴν πτωχὴν ταύτην πρώτην Ἰανουαρίου;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τί τῇ μέμφομαι; τὸν θόρυβον, τὰς κραυγὰς, τοὺς γέλωτας, τοὺς συριγμοὺς, τὰ τύμπανα, τὰς προσωπίδας, τὰ ὄργανα, τὰ Σηριοτροφία τοὺς σοφοὺς κύνας, τοὺς ὑπνοβάτας, τοὺς σχινοβάτας, τὸ χαρτοπαίγιον καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ συγχαρητήρια ἐξ ὧν κανὲν δὲν εἶναι ἀληθές, κανὲν εἰλικρινές. Οὐδὲν ἔκπληττομαι διὰ τὴν ἐξαγγραφίσαν τὸν Ἰανὸν διπρόσωπον.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἰδοὺ ἡ μισανθρωπία σας ἥτις σὰς καταλαμβάνει ἔτι, ἢ μᾶλλον δὲν σὰς ἀφίνει ποτέ. Ὑπάρχουν, σύμφημι, ψευδῆ ἐν τῷ κόσμῳ αἰσθήματα, ἀλλ' ἐπίσης ὑπάρχουν καὶ εἰλικρινῆ.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ὅχι.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἡ φιλία...

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἀνοησία.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἡ εὐγνωμοσύνη...

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ὑποκρισία.

ΙΑΤΡΟΣ. Παραλογίζεστε. Ἄλλ' ἂς τ' ἀφίσωμεν. Πῶς αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτὸν σας, σήμερον;

ΓΚΡΙΜΑΡ. Κάκιστα. Ὅλα τὰ ἱατρικὰ σας δὲν μοὶ κάμνουν τίποτε.

ΙΑΤΡΟΣ. Τοῦτο δὲν μ' ἐκπλήττει. Ὁ ἀσθενὴς δὲν εἶθε ὑμεῖς, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά σας, καὶ ἀρνείσθε τὰ ἱατρικὰ ἅτινα μόνον ἠδύναντο νὰ σὰς θεραπεύσωσι.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ποῖα ἱατρικὰ;

ΙΑΤΡΟΣ. Σὰς τὰ εἶπον: ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐργασία.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Γεγραμμένον μοὶ εἶνε ὥστε ὅλοι νὰ μοὶ διδάξωσι τὴν ἠθικὴν. Εἰξεύρετε ὅτι ὁ ὑπηρέτης μου πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔλεγε τὰ αὐτά!..

ΙΑΤΡΟΣ. Εἶχε δίκαιον.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Νὰ ἐνασχολῶμαι, νὰ ἐνασχολῶμαι... εἰς τί;

ΙΑΤΡΟΣ. Ἐεύρω καὶ ἐγώ! Μελετήσατε ἐπιστήμην τινὰ.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἡ ἀνθρωπίνη ἐπιστήμη ἥτις, εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις μας, ἀποκρίνεται μὲ τὸ ἴσως, δὲν ἀξίζει βεβαίως τὸν κόπον νὰ ἐνασχοληθῇ τις εἰς αὐτήν.

ΙΑΤΡΟΣ. Τότε κάμετε ὅ,τι τύχη. Γράψετε τὰς ἰδιοτροπίας σας, σκάψατε τὸν κῆπόν σας.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Εὐχαριστῶ πολὺ! Δὲν ἔχω τόσην μεταίτιότητα διὰ νὰ γείνω συγγραφεὺς, καὶ τόσην δύναμιν διὰ γίνω κηπουρός.

ΙΑΤΡΟΣ. Ἀγαπήσατε λοιπὸν, εἶνε ἥττον κοπιαστικόν.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τί νὰ ἀγαπήσω; Ποῖον ν' ἀγαπήσω;

ΙΑΤΡΟΣ. Ποῖον; ὅλον τὸν κόσμον.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ὅλον τὸν κόσμον! Εἶσθε νόστιμος!

ΙΑΤΡΟΣ. Ὁρεῖλομεν ν' ἀγαπῶμεν ὅλον τὸν κόσμον. Εἶνε συμπαθητικὸς ὁμίλος ἐναντίον τῶν ἐλαττωμάτων του, καὶ οὐτινος ἀποτελοῦμεν μέρος.

ΓΚΡΙΜΑΡ. Ἐ! μὰ τὴν πίστιν μου, ἐγὼ δὲν ἀποτελῶ μέρος.

ΙΑΤΡΟΣ. Δὲν εἶσθε ἄνθρωπος; Χά! χά! χά!

ΓΚΡΙΜΑΡ. Τοῦλάχιστον δὲν εἶμαι ἄνθρωπος ὡς οἱ ἄλλοι.

ΙΑΤΡΟΣ. Εἰν' ἀληθές. Τῷ ὄντι ὀλίγοι σὰς ὁμοιάζουσι. (ἀκολουθεῖ).

ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΑΦΕ ΩΣ ΜΕΣΟΥ ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΙΚΟΥ

Ἐν Ἀλγερῇ γίνεται χρῆσις τοῦ καφέ ὡς μέσου ἀπολυμαντικοῦ, ῥιπτομένης κόνεως ἐψημένου καφέ, ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων, ὧν πρόκειται νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ κακὴ καὶ μολυσματικὴ ἀποφορά. Χρησιμοποιεῖται δὲ πρὸς προφυλακτικὴν ἀπολύμανσιν ἐν ταῖς οἰκίαις καὶ τὸ ἄρωμα τοῦ καφέ, ἅμα τῇ ἐκ τοῦ κινητοῦ ἐπτανείου ἐξαγωγῇ αὐτοῦ, ἔχουν οἱ ἐτι καίοντες κόκκοι τοῦ καφέ ἐξαπλοῦνται ἐπὶ μακροῦ πινακίου ἢ δίσκου καὶ μεταφέρονται ἐν τοῖς δωματίοις ἀποδίδοντες τὸ γνωστὸν